

DRUGA STRANA ŽENE

ALESANDRA FAJELA

DRUGA
STRANA
ŽENE

*Prevela sa italijanskog
Vojna Guteša*

Mono i Manjana
2012.

Naslov originala
Il lato B, Alessandra Faiella
I edizione: maggio 2010.
Copyright © 2010 Alessandra Faiella
Copyright © 2010 Fazi Editore srl, Via Isonzo 42, Roma
www.alessandrafaiella.com
Prava za srpsko izdanje © Mono i Manjana, 2011

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Srdan Krstić

Prevod
Vojna Guteša

Lektura
Mono i Manjana

Kompjuterska priprema
Mono i Manjana

Dizajn korica
Branko Bobić

Štampa
Elvod-print, Lazarevac

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд 821.131.1-31

ФАЈЕЛА, Алесандра
Druga strana žene / Alesandra Fajela ; prevela sa italijanskog Vojna Guteša. -
Beograd : Mono i Manjana, 2012 (Lazarevac : Elvod-print). - 182 str. ; 21 cm

Prevod dela: Il lato B / Alessandra Faiella.

ISBN 978-86-7804-674-2

COBISS.SR-ID 188940300

Svaka žena sedi na svome bogatstvu a da to i ne zna.

Nel Kimbel

Prvo poglavlje

Ogledalce, ogledalce moje, najzgodnija riba na svetu ko je?
„Ti si, Katja G., *the queen of pozadine*“. Hvala, ogledalce, na večerašnjoj žurki napraviću lom.

Ruž marke „šanel“ stoji mi božanski, a u „dizel“ bluzi grudi su mi tako čvrste i oble da bih samu sebe startovala kada bih se srela na ulici.

Pozadina mi je da vrisneš. Dolče i Gabana mini-suknja, iako sam je već nosila na jednoj žurki, ali za večeras je zaista savršena, još bolje sa štiklama od petnaest centimetara, odlično mi ističe duple: moram priznati da moje nije obično, u pitanju je prava legenda.

Ne želim da se previše puštam u promet, u poslednje vreme sam otkrila da izgled čedne devojke funkcioniše bolje, muškarac u godinama se pali pri pomisli da zavodi šatro nevine devojčice. Kada pređe tridesetu, žena je istrošena, mrtva, propala, *caput*. Moram to da imam u vidu, zbog budućnosti. Pravilo broj jedan: treba je davati poput frizbija, ali samo pravim osobama.

Pravilo broj dva: treba to raditi dok si mlada, inače će umesto frizbija postati bumerang: uvek će ti se vraćati.

Savršena, apsolutno je savršena, nema ništa slično njoj. Pozadina, druga strana žene, strana B, „arhetip ženstvenosti“, tako je govorio profesor u gimnaziji, za njega je svaka stvar bila „arhetip“.

Ko zna zbog čega se za nju još koristi izraz „strana B“, budući da strana B više ne postoji.

Muzički diskovi nemaju više stranu A i stranu B, imaju samo jednu stranu, ipak i dalje se kaže strana B da bi se označila ženska pozadina. Kada sam bila mala (jedna sasvim mala, malena glupača) i slušala babine ploče iz šezdesetih, postojale su strana A i strana B.

Baba je brižljivo čuvala svoje ploče od četrdeset pet obrtaja i imala je čak i portabl gramofon, stvar iz doba jure koja mi je izgledala kao da potiče sa neke druge planete.

„I tvojoj mami se veoma sviđala ova ploča“, govorila je baba, stavljajući je sa obožavanjem u čudan aparat sa druge planete i čim bi krenule prve note pesme, maloj glupači bi se napunile oči suzama, jer male glupače uvek zbog nečega plaču.

Strana A: *Venus* od Frenkija Avalona¹, sa facom čestitog mladića, negovanog, koji te gleda sa omota ploče kao da hoće da ti kaže: „Pošten sam dečko, ništa loše ti neću uraditi!“

A ko bi te poželeo sa tom idiotskom facom?

Na strani B je ponovo on, sa istim blentavim izrazom, međutim, pesma je bila lepša od one na strani A, štaviše, bila je izvanredna, nežna melodija koju je malena slušala danju i noću u dugim satima svoje očajničke usamljenosti. Kada se ploča pokvarila, zbog preteranog puštanja, slomilo se nešto i u srcu sirote, glupave devojčice.

Od tada, *strana B* postala je legendarna, mitska i nedodirljiva. Kao i *moja* strana B. Koja je u svom domenu malo remek-delo: arhetip remek-dela.

Lak za nokte *Nail growth stimulator*, intenzivne roze boje, četrdeset pet evra. Moji dugački nokti su veličanstveni. Boje slonove kosti, savršeno zaobljeni i savršeno manikirani. Kada sam bila devojčica

¹ *Franki Avalon*, rođ. 1939, američki glumac i pevač, svojevremeno idol tinejdžera. (Prim. prev.)

grizla sam ih skrivajući se u ormaru da bih plakala, očajna zato što su me drugarice ogovarale i pravile mi smicalice. Sirota nesrećnica.

Treba samo da se odlučim da li da ugradim brilijante na nokte, to je poslednji modni krik, ali može da povuče za sobom neprijatne posledice. Neka muška svinja bi mogla da mi stavi na znanje da mu se sviđa praksa „sodoma i gomora“ a tada bi sa brilijantima bilo muke. Ukratko, poslednji modni krik bi mogao postati njegov. Jedan brilijant (iako lažan, može da košta čak trideset evra) mogao bi da spadne, a ja nemam ni najmanju želju da ostavim mukotrpnim rad moje manikirke i svojih trideset evra u njegovim glupim dlakavim guzovima.

Prestala sam da se pitam kakvo zadovoljstvo nalaze u izvesnim radnjama, ja nikada ne bih mogla, moja pozadina je svetinja. Njoj dugujem svoj uspon prema vrhu i njoj ću dugovati uspešan ishod svoga konačnog trijumfa.

Kada sam imala šesnaest godina, ovekovečena je u reklami za gaćice marke „paloma“ u kojoj je istaknuta u prvi plan dok je iznad lebdeo natpis: „Uspeh u životu je samo pitanje... PALOME, idealnog veša za vaš društveni uspon!“

I upravo je tako, uspeh u životu je jedino, doslovno govoreći, pitanje pozadine, uspeh za koji znam da će stići naglo, posle kratke karijere, brze i bezbolne. Munjevite. Bez razbijanja glave nad knjigama.

I ja sam učila i sviđalo mi se, a onda dosta, videla sam mnoge devojke koje su zamarale mozak u školi, išle u inostranstvo na najprestižnije fakultete da bi se potom vratile ovde, udale za prvog koji naiđe i odgajale gomilu dosadne dečurlije.

„Princ na belom konju će te odvesti pred oltar i brinuće se o tebi!“ Kako da ne! Ti ćeš rintati, a beskorisni dodatak će sedeti u potkošulji na kauču podrigujući i češući muda, dok ćeš mu ti, sa oksfordskom diplomom, peglati dres omiljenog fudbalskog kluba radi fudbala na koji ide subotom pre podne.

Ili pak, i pored četrdeset pet veoma skupih mastera, doživieeš da ti značajno radno mesto pred nosom uzme prvi muškarac bez mozga koji se tu slučajno zatekao.

Postoji i poslednja mogućnost: posle godina studiranja i mučnog probijanja u poslu koje provodiš gutajući otrov i služeći kao otirač za noge tvojim šefovima-skotovima, postaćeš i ti najzad menadžer i tada će ti svi dizati pritisak govoreći da nisi više žena, da si muškaraca, arogantni polumuškarac, da si izgubila sve svoje draži i stoga, kao žena, samo si za otpad. Zaista sjajan život! Iskreno, za sebe planiram nešto bolje.

Sve se zasniva na dobroj isplaniranosti, na tome da u glavi imamo ambiciozan, ali precizan plan. A ja ga imam. Korak po korak, pravo na cilj: bogata i moćna, biću toliko bogata da ću novčanice koristiti da založim vatru u svojoj seoskoj vili. I toliko moćna da će Kondoliza Rajs u poređenju sa mnom biti isto što i prodavačica u kiosku. Počinjemo od večerašnje žurke.

Večeras neću obraćati pažnju na režisere. Izgubila sam suviše vremena krećući se sa režiserima da bih zatim otkrila da se oni na televiziji uopšte ne pitaju.

Sve je u rukama producenata, bila sam pravi idiot, izgubila sam čitave mesece dopuštajući da mi za vratom bale nesrećnici koji su obećavali stvari koje potom nisu mogli održati. Sve što sam postigla karajući se sa onim kretenskim režiserom sa bradicom tipa „šepurim se poput mladića“, bila je „zadivljujuća“ uloga „starlete“ na jednoj lokalnoj trećerazrednoj televiziji.

Osam nesrećnica sličnih meni obučenih u užasne fudbalske šortseve i štikle, patetično, nema šta. Ubogi Bradonjica, imao je odvratni visuljak, nikada u svome životu nisam videla tako ružan, sav neugledan, savijen i taman, čak mu je dugo trebalo i da svrši. Na samu pomisao na to zaboli me vilica.

Ipak je imao prijatan miris: kada sam ga uzela u ruku i približila mu lice, osetila sam miris hleba, onog hleba koji je mesila baka

kod kuće, koja je među retkima još mesila hleb. Došlo mi je da zaplačem zato što sam se setila babinog hleba, a mrzim kada mi dođe da plačem, naročito dok ližem krivu kitu, a kaži mi kakvog smisla tada ima plakanje?

Kada je mala glupača počela da odrasta i da bude malo manje glupa, uvežbavala je da liže na „motarelu“², sladoledu na štapiću, koji se zvao tako možda zbog sličnosti sa oklagijom na koju je na simpatičan način ličio. Motarelo još postoji, iako je danas zamenjen sa „magnumom“, međutim, lizati „magnum“ isto je što i lizati nekom izuzetno obdarenom. Bolje je vežbati na srednjim i manjim veličinama koje su najrasprostranjenije.

Odlučila sam da na večerašnjoj žurki ne šmrčem. Već sam uvećala grudi, ne želim da sa trideset godina idem na operaciju nosa uništenog od kokaina. Ja volim da ostanem lucidna, kada si urađena i euforična napraviš toliko budalaština zbog kojih se kaješ čitavog života. A zatim, ta stvar me mnogo podseća na *pater* kokainomana koji ima emotivni kapacitet jednog lednika. Kada je mala glupača pokušavala da mu se približi, uvek je prolazila kao Titanik.

Kažu da će na večerašnjem partiju biti i producenti *Kolibe*, novog rijalitija koji će početi u oktobru, u ovom periodu vrše probne snimke. Mrzim audicije. „Saopštavamo vam...“, nakon što satima tripiš prignječena između hiljadu smrdljivaca ptičjeg mozga koji bale od sreće ako ih kamera uhvati *makar* tokom čekanja za probno snimanje. Izgovaraju toliko neverovatnih gluposti dok ih intervjuišu: „Ja krijem karakter svetske zvezde u telu frizera!“ Sa onom pričom o pravu na četvrt sata slave, Endi Vorhol je upropastio čitave generacije.

² Prvi italijanski sladoled koji je 1948. proizveo Anđelo Mota.
(Prim. prev.)

Toliko su šupljoglavi da ne znaju da sastave jednu smislenu rečenicu bez zapinjanja, i ja usred tih *minus habens* koji nemaju ni *d* od diplome, dok je meni samo malo falilo da je dobijem jer sam odustala od školovanja, kao i mnogi. A bila sam gotovo genijalna na fakultetu, dobijala sam najviše ocene na svakom ispitu iz nauka o komunikaciji. Naime, naučila sam da komuniciram veoma dobro, naročito preko svoje ribice.

Moja inteligencija je suviše dragocena da bih je ćerdala nad knjigama, moja inteligencija je ključ, kalauz koji mi otvara prava vrata, sve do rajskih vrata. Sa IQ od 140 možeš postići bilo koji cilj u životu, dovoljno je da znaš gde želiš da stigneš. A ja to znam.

Mini-suknja mi stoji savršeno, ali obuća? Sandale su još u modi, ali ako mi bude hladno po nogama biću nervozna cele večeri i neću ništa uraditi.

Producenti *Qolibe* su dva muškarca, nadajmo se da nisu *gay*, uvek se pojavljuju zajedno, ili možda „jedan zna da čita, a drugi da piše“, kako je govorila baba. Takođe mi je govorila „telo je moje i ja njime upravljam“, jer je bila feministkinja.

Godinama sam bila prisiljena da prisustvujem skupovima vezanim za buđenje samosvesti, jer još od malena morala sam naučiti da se pobunim protiv *muškog simbolizma*, bili su to beskrajni sastanci sa onim opsednutim ludačama koje su se oblačile kao odrpanice i koje su o sopstvenom uterusu pričale kao da je Bog. Suknjetine sa cvetnim dezenima i kloppe: kakav užas!

Slažem se da moda „dolče i gabana“ još nije postojala, ali bar su mogle obući firimirane farmerke, ljupku bluzicu. Ništa se tu nije moglo uraditi, što odrpanije to bolje. Muškarci su, prema njihovom mišljenju, svi bili govna, ipak sigurna sam da su feministkinje, kada bi se vratile kući sa sastanaka, skidale one užasne kloppe kao u Olmijevom filmu, sređivale se i odlazile u diskoteku da bi tamo nekog upecale. Baba me je barem pedeset puta vukla da gledam taj

film, bio je to njen kulturni *movie*: *Drvo za klompe*. Danas bi više smisla imao naziv: *Drvo za kurve*.

„Žena bez muškarca je kao riba bez bicikla“, govore su. „Žena bez ribe vozi se samo biciklom, nikada u mercedesu“, trebalo je da kažu te kretenuše.

U svakom slučaju, nešto sam naučila: „Ja pripadam sebi.“ Nikada neću pripadati nikome drugom, niko neće imati stvarnu moć nada mnom, jer nikada niko neće uspjeti da prodre u moju intimnost. Neprobojnu, nedodirljivu, neranjivu.

Savršena ratna mašina.

„Uterus je moj i njime ja upravljam.“ To što sam uspela njime da upravljam upravo je ono što si ti zagovarala, zar ne, bako? Sačekaj i videćeš.

Idem na žurku. Raj može da čeka, ja ne.

Drugo poglavlje

Stigli smo prerano, znala sam. Krivica je Markova koji uvek dolazi po mene mnogo ranije jer je devica. Hoću da kažem rođen je u znaku Device, prema tome uvek je precizan, tačan i ne voli da kasni jer se boji da će ostaviti loš utisak.

Rođen je 13. septembra 1984. i imao je pet i po kila. Mali monstrum. Pored toga, pupčana vrpca mu se obmotala oko vrata, tako da mu izvesno vreme nije dolazio kiseonik do mozga. Ne može se reći da je Markolino neki genije. Radi kao izbacivač u diskoteci, ponekad ima takve izvale da ti pomeri mozak, ali u privatnom životu izgleda kao običan provincijski trgovac. Ne pije, ne puši, ne šmrče, nikad ne omane, ukratko pravi je smor, ali je super frajer, pouzdan, naložen na mene i ne vadi ga. Marko zna da bude pozadinac, ne pati od manije neke uloge, ukapira odmah kada je trenutak da se povuče i da mi ostavi slobodan prostor za akciju. Sve u svemu, radi samo ono što ja želim, to je klasičan muškarac odan pički, dovoljno je da je omiriše i da ga imaš kao roba zauvek.

Upoznali smo se pre dve godine u teretani i od tada ga vučem sa sobom kada mi treba dopadljiv, pristojan muškarac da me prati „u društvu“. Večeras, obučen u *Blues Brothers* stilu, nedvosmisleno ističe svoju prljavu stranu.

Praktično je jedina osoba s kojom se družim, bila je jedna ženska koja je sa mnom delila jednosoban stan. Bilo je to zgodno jer smo delile troškove, ali je potom počela da mi se previše poverava, očekujući to i od mene, tada sam shvatila da želi da postane moja prijateljica pa sam je izbacila iz stana.

Ne verujem u ženska prijateljstva, sve su mile i slatke sve dok ne staviš šapu na nekog alfa muškarca, tada se pretvaraju u hijene i sve će učiniti da ti ga preotmu. Solidarnost među ženama je još jedna imbecilnost koju su izmislile one feministkinje bez mozga.

Ma vidi, ko je to stigao! Pobjednik muzičkog rijalitija, onaj što je pobedio sa onom užasnom pesmom koju svi smatraju toliko avantgardnom jer kaže: „uništiću ti dušu, uništiću ti dušu, ako želiš...“ Prefinjena metafora, uzvišena poezija.

Ali pogledaj ga samo, šepuri se okolo sa gorilom idiotom, kao da je, u najmanju ruku, Džastin Timberlejk. Ma kome si ti potreban, anonimusu, sada te puštaju da se malo kočoperiš, a onda će te u najlepšem trenutku skloniti i dovešće nekog drugog na tvoje mesto, nova igra, novo lice i tako bez kraja.

Potreban je mozak da bi opstao na televiziji, znaš li, mali? Mnogo više mozga nego za bilo koju drugu stvar. Glava jedne *showgirl* ili televizijskog komičara mora da funkcioniše bolje nego glava univerzitetskog profesora.

I to zbog „reifikacije“. Učila sam o tome za ispit iz filozofije: Marks je govorio o *reifikaciji*, o čoveku koga je kapitalizam sveo na objekat, na proizvod koji potrošačko društvo uzima, koristi i baca. Tada to još nije bilo tako, ali je Marks bio veoma futuristički tip. Kao da je Ticijano Fero.

Naravno, kada je govorio o reifikaciji, Marks nije mislio na TV, ipak je istina da su danas televizijske ličnosti poput konzervi paradajza u supermarketima: staviš ih na jednu policu i navedeš ljude da ih kupuju, troše, a zatim odbace kada požele da jedu nešto drugo.